

РЕШЕНИЕ

№ 1250

гр. София, 24.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 07.10.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Стоил Томов, като разгледа дело номер **41** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.226, ал.1, във вр. чл.203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е въз основа на Решение № 16215 от 21.12.2018г., постановено по адм.дело № 7737/2017г. по описа на Върховен административен съд на Република България-Трето отделение, с което е отменено изцяло Решение № 3281 от 15.05.2017г., постановено по адм.дело № 2941/2016г. по описа на Административен съд София-град (АССГ) и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд, със задължителни указания по събиране на доказателства, тълкуване и прилагане на закона.

Ищецът Ж. Г. Г.-изтърпяващ наказание лишаване от свобода в Затвора С., се явява лично и поддържа исковата молба, с искане да се уважи.

Ответниците : Министерство на правосъдието и ГД“Изпълнение на наказанията“ в представени писмени отговори, при първоначалното разглеждане на делото и в съдебно заседание, чрез процесуален представител оспорват предявените искове, като считат същите за недопустими, алтернативно за неоснователни. Развиват подробни съображения в тази насока. Правят възражение за изтекла погасителна давност. Претендират присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор изразява заключение за неоснователност на исковата молба.

Доказателствата по делото в новото му разглеждане са писмени. Събрани са гласни

доказателства при първоначалното разглеждане на делото, които съдът взема предвид. Към настоящото дело е прието и приложено адм.дело № 2941/2016г. по описа на АССГ. Приети са и писмени доказателства- Таблица № 1 за полагащото се безплатно облекло на лишените от свобода, Таблица № 2 за полагащите се обувни артикули на лишените от свобода и Таблица № 3 за полагащите се спални принадлежности на лишените от свобода, утвърдени на 03.12.2009г. от министъра на правосъдието, съгласно указанията на ВАС.

Настоящият състав, като взе предвид задължителните указания на ВАС на РБ, дадени с горепосоченото решение и доказателствата по делото, приема следното :

Ищецът Ж. Г. Г.-изтърпяващ наказание лишаване от свобода в Затвора С. е депозирал по пощата, на 17.03.2016г. искова молба срещу Министерството на правосъдието и срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с цена на иска 70 000(седемдесет хиляди)лева, представляващи обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в душевно страдание, психо-емоционален стрес, чувство на отритнатост, нечовешко и унизително отношение от страна на дл. лица на ответниците, които са бездействали и не са му осигурили полагащите му се по закон безплатни дрехи и обувки, съгласно таблици, утвърдени от Министерство на правосъдието.

В исковата молба ищецът твърди, че за периода от 17.06.1994г. – 15.12.1998г. е изтърпявал наказание “лишаване от свобода“ в Затвора Б.; За периода от 15.12.1998г. – 17.10.1999г. в Затвора С.; За периода 17.10.1999г. – 17.02.2009г. в Затвора- В. и от 17.02.2009г. до 28.12.2012г. – в Затвора Б.. Поддържа, че през всичките тези периоди от време от 17.06.1994г. до 28.12.2012г. длъжностните лица на ответниците Министерство на правосъдието и ГД“ИН“ не са му осигурявали безплатни облекло и обувки, съобразно таблици, утвърдени от Министерство на правосъдието. Ищецът твърди, че неосигуряването от ответниците на задължителните безплатни облекло и обувки го е принуждавало да проси такива от други лишени от свобода и да събира стари дрехи и обувки, изхвърлени в кофата за боклук, против волята и убежденията му. Поддържа също така, че бездействията на ответниците са рефлектирали негативно върху неговото достойнство, като интензитетът на унижението и човешкото падение се засилвал със всеки изминал ден при мисълта, че дрехите и обувките, които носи, са на други лишени от свобода, които са ги изхвърлили, като негодни за употреба.Поддържа, че поведението на длъжностните лица на ответниците е в нарушение на чл.3 ЕКПЧ, забраняващ изтезанията, нечовешкото и унизително отношение или наказание. Обосновава и нарушение на разпоредбите на чл.31, ал.5 КРБ, чл.8, ал.2, т.1 ЗИН /отм./ и чл.2, т.3 ЗИНЗС, съгласно които ответниците следва да осигурят благоприятна среда и условия за физическо и психическо здраве и уважение на човешкото достойнство на лишените от свобода. Твърди, че е налице неизпълнение на чл.31, ал.1, б. „в“ ЗИН /отм. ДВ бр. 25/09/ и чл.84, ал.2, т.3 ЗИНЗС.

Въз основа на изложеното ищецът е предявил искане за обезщетение срещу ответниците за претърпени неимуществени вреди, като след уточнение на исковата молба с молба от 14.04.2016г. поддържа следните искания:

1/ За периода 17.06.1994г. – 15.12.1998г., през който е изтърпявал наказанието в Затвора Б., Министерството на правосъдието да бъде осъдено да му заплати сумата 20 000 лв. неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда до окончателното ѝ изплащане;

2/ За периода 15.12.1998г. – 17.10.1999г., през който е изтърпявал наказанието в Затвора С., Министерството на правосъдието да бъде осъдено да му заплати сумата 3000 лв. неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на исковата молба до окончателното ѝ изплащане;

3/ За периода 17.10.1999г. – 17.02.2009г. през който е изтърпявал наказанието в Затвора В., поддържа искане ответниците Министерство на правосъдието и ГД“Изпълнение на наказанията“ да бъдат осъдени да му заплатят следните суми:

3.1. За периодите от 17.10.1999г. до 25.06.2002г. и от 13.07.2004г. до 17.02.2009г. претендира да бъде осъдено Министерство на правосъдието да му заплати сумата 10 000 лв. , ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда до окончателното ѝ изплащане.

3.2. За периода от 25.06.2002г. до 13.07.2004г./ претендира да бъде осъдена ГД“ИН“ –С., да му заплати сумата 20 000 лв., ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното ѝ изплащане;

4/ За периода от 17.02.2009г. – 28.12.2012г., през който ищецът е пребивавал в Затвора Б., поддържа ответниците МП и ГД“ИН“ /ДВ бр. 62/2002г. ДВ бр. 61/2004г./ да бъдат осъдени да му заплатят следните суми:

4.1. За периода от 17.02.2009г. до 16.10.2009г. да се осъди Министерство на правосъдието да му заплати сумата сумата 1 000 лв. неимуществени вреди, ведно със зак.лихва, считано от предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

4.2. За периода от 16.10.2009г. до 28.12.2012г. да се осъди ГД“ИН“ да му заплати сумата 16 000 лв. неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът претендира и присъждане на направените по делото разноски. В хода на устните състезания моли да се уважи исковата молба, като поддържа становището си, изразено при първоначалното разглеждане на делото. Възразява на искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като счита, че не са представени доказателства в тази насока.

След преценка на доказателствата събрани при новото разглеждане на делото, както и доказателствата по приложеното адм. дело № 2941/2016г. по описа на АССГ, Първо отделение, 15-ти състав, настоящият състав приема за установено от фактическа страна следното:

През исковия период от време 17.06.1994г. до 28.12.2012г. ищецът е изтърпявал наказание лишаване от свобода, като е пребивавал в различни затвори в страната, както следва:

На 17.06.1994г. е постъпил в затвора-Б. и е престоял там до 08.12.1998г., като със заповед № 7518/08.12.21998г. е преведен в Затвора [населено място].

В затвора- С. е изтърпявал наказание лишаване от свобода за времето от 08.12.1998г. до 17.11.1999г.

В затвора-В. е изтърпявал наказание лишаване от свобода за времето от 18.11.1999г. до 15.04.2002г. и за времето от 11.07.2002г. до 17.02.2009г.

В затвора- Л. е изтърпявал наказание лишаване от свобода от 15.04.2002г. до 11.07.2002г.

В затвора- Б. е изтърпявал наказание лишаване от свобода за времето от 17.02.2009г. и продължава да изтърпява наказанието в същия затвор към момента на издаване на Справка рег. № 10732/07.11. 2016г. на началник сектор “Режимна дейност“ в ГД“ИН“. По адм. дело № 2941/2016г. са разпитани свидетелите: В. Д. Н. (по делегация от

РС-Варна); свидетелят Х. А. Х. (по делегация от Районен съд-Ловеч) ; св.М. М. и св. Р. Я. П.(по делегация от Районен съд-Левски). Показанията на свидетеля В. Д. Н. се отнасят за периода от време 17.10.1999г. – 17.02.2009г., през което време са били заедно с ищеца в Затвора-В., а показанията на св. Х. А. Х. се отнасят за периода от 17.06.1994г. – 15.12.1998г., през който са били заедно с ищеца в затвора- Б.. От показанията на св. М. М. се установяват факти относно изтърпяване на наказанието от ищеца в затвора-С., за периода от време 15.12.1998г. – 17.07.1999г. Разпитаните свидетели установяват, че през посочените периоди в затвора-В., в затвора-Б. и затвора-С. на ищеца, както и на останалите лишени от свобода, не са осигурявани дрехи и обувки от страна на затворническата администрация. Свидетелите твърдят, че ищецът е бил с едни дрехи, не е имал свиждане от близки хора, което е налагало други лишени от свобода, включително свидетелят В. Д. Н. да му дават дрехи, маратонки и др. Свидетелите посочват, че през посочените периоди ищецът многократно е искал от администрацията да му осигури дрехи и обувки, писал е молби, жалби до Главна дирекция “ИН“, но въпреки това, такива не са осигурени. Свидетелите установяват, че са виждали ищеца да търси дрехи и обувки в контейнерите за боклук, в резултат на което е бил обект на подигравки от страна на други затворници и затворническата администрация, които са го наричали “клошар“, “несретник“, „просяк“ и др. обиди. Свидетелите установяват, че ищецът се е чувствал дискомфортно, преживявал е тежко както липсата на дрехи и обувки, така и обидите и подигравките, които са отправяни срещу него. Св. В. Н. твърди, че познава ищеца от Варненския затвор, виждал го е да плаче и много разстроен емоционално от липсата на дрехи и обувки. Свидетелят Х. А. Х. установява, че познава ищеца от 1993г., а от 1995/1996г. са е били заедно с ищеца в затвора-Б., където свидетелят е престоял до 1999г. Свидетелят установява, че през времето, когато са изтърпявали наказанието в затвора-Б., администрацията на затвора не е осигуряла на него и на ищеца никакви дрехи и обувки. Твърди, че ищецът се е чувствал постоянно засегнат от това, че не са му осигурявали дрехи и обувки, като от отчаяние през този период е заявявал, че иска да сложи край на живота си и е правел опити за самоубийство, като при един такъв опит свидетелят лично го е свалил от въжето.

От показанията на свидетеля Р. Я. П. се установява, че познава бегло ищеца от края на 80-те или 90-те години, от затвора-Б., където са изтърпявали наказанието лишаване от свобода, но не може да си спомни да е контактувал с ищеца, както и дали администрацията на затвора му е предоставяла дрехи и обувки, нито дали е разполагал със собствени такива.

Свидетелят М. С. М. установява, че познава ищеца от 1990г., от затвора-С., където свидетелят е изтърпявал наказание “лишаване от свобода“ за времето от 15.12.1998г. до 17.07.1999г. Свидетелят посочва, че през този период не са осигурявани дрехи и обувки, като е чувал многократно ищецът да иска от инспектора по социална дейност да му бъдат осигурени дрехи и обувки, но не е получавал такива, а вместо е отправан към кофите за боклук.

Като доказателства по делото са приети и вещева ведомост № 19 на името на ищеца; вещева ведомост на л.св. З. И. П.-изтърпяващ наказание лишаване от свобода в затвора-Б. за период от 30.10.2002г.-17.12.2015г. и от 16.02.2016г. до 12.04.2016г.; вещева ведомост на л.св. И. Х. И. –изтърпяващ наказание лишаване от свобода в затвора-Б. за период от 11.04.2003г. до 23.10.2012г. и от 10.01.2013г. до 16.12.2015г. В докладна записка изх.№ 1658/04.05.2016г. на началник сектор“ФЛКР“ –затвора-Б. е

посочено, че за периода 17.06.1994г. – 15.12.1998г. няма налични вещеве ведомости в затвора-Б.. За периода 17.02.2009г.-28.12.2012г. е представено копие на вещева ведомост на ищеца. Според докладна записка на А. Т., инспектор социална дейност и възпитателна работа при Затвора Б., през периодите, в които е работил с ищеца, той не е искал безплатни дрехи и обувки. Винаги е бил със спретнат външен вид, с чисти дрехи и здрави обувки; не се е стигало до това да проси от други лишени от свобода, тъй като няма контакт с тях, настанен е сам в постоянно заключено помещение под засилен надзор и охрана. Не е ровил в кофите за боклук, никога не е показвал накърнено достойнство, обратно – винаги е бил пример за самоувереност и високо самочувствие.

Според докладна записка на П. П., инспектор социална дейност и възпитателна работа в Затвора Б., работил като ЗПС включително до 2010г. до м. май, лишените от свобода, осъдени на доживотен затвор и доживотен затвор без замяна в Затвора Б. изтърпяват наказанията си в зоната за повишена сигурност, настанени са в единични постоянно заключени помещения при засилен надзор и охрана. Ищецът не е поставял нито устни, нито писмени молби за получаване на дрехи и обувки през споменатия период нито пред него, нито пред други колеги и няма случай да е получавал дрехи и обувки от други лишени от свобода. Посочва, че няма възможност за достъп до отпадъци, за да вземе такива от други лишени от свобода, невъзможно е да има досег с боклук и въобще до сметоизхвърлянето. Единствените дрехи, които ищецът е получил в Затвора Б. и са записани във вещевата му ведомост, са куртка и панталон през 2009г. През 2010г. са му предложени такива, но не ги е взел. Изрично се подчертава, че ищецът е имал достатъчно дрехи и обувки, пътувал е много по делегации и е бил прилично облечен.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Исковата молба е процесуално допустима, като предявена от надлежна страна-лице изтърпяващо наказание лишаване от свобода, като се твърдят неимуществени вреди от незаконосъобразни бездействия на длъжностни лица на Министерство на правосъдието и ГД“ИН“. Разгледана по същество, същата е частично основателна, по следните съображения:

Предявените от ищеца при условията на активно, обективно и кумулативно съединение искове са с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ „държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност“. Алинея 2 на същата разпоредба определя, че исковите по ал.1 се разглеждат по реда на АПК

За да бъде ангажирана отговорността на държавата на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, следва ищецът да установи по безспорен и категоричен начин наличието на следните кумулативно изискуеми предпоставки, а именно: 1.незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред относно актовете, а в случаи на претендирани вреди от незаконосъобразни действия/ бездействия, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение;

2.настъпили вреди и 3.наличие на пряка причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, или твърдените

незаконосъобразни действия и/ или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Посочените предпоставки следва да се установят кумулативно/ едновременно, като липсата на която и да е от тях е пречка да се реализира отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. Доказателствената тежест за установяване предпоставките за реализиране отговорността по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ е на ищеца, по аргумент от разпоредбата на чл. 154, ал.1 от ГПК, във вр. чл.144 от АПК, съгласно която всяка страна следва да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. С определение от 17.05.2016г. съдът е указал на ищеца доказателствената тежест в процеса.

Разпоредбата на чл. 4 от ЗОДОВ определя, че обезщетение се дължи за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

Съгласно разпоредбата на чл. 204, ал. 4 от АПК, когато искът се основава на незаконосъобразно действие или бездействие, същите се установяват от съда, пред който е предявен искът за обезщетението. Разпоредбата на чл. 205 от АПК регламентира, че искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите.

С оглед предмета на спора и заявените иски претенции съдът приема, че относими към предявените иски са и разпоредбите на Закона за изпълнение на наказанията(ЗИН ДВ бр.30 от 15.04.1969г., отм. ДВ бр.25 от 3.04.2009г., в сила от 01.06.2009г., като след тази дата е в сила ЗИНЗС (Обн., ДВ, бр. 25 от 3.04.2009 г., в сила от 1.06.2009 г.).Съгласно относимата разпоредба на чл. 31, ал.1 от ЗИН(отм) лишените от свобода имат право на: б.“в“ „самостоятелно легло, безплатно облекло, обувки и спални принадлежности по таблици, утвърдени от министъра на правосъдието, съгласувано с министъра на финансите“.

Разпоредбата на чл. 84, ал.2, т.3 от ЗИНЗС (в редакцията ДВ бр.25/2009 г., в сила от 01.06.2009 г.)регламентира, че лишените от свобода имат право на: т.3 самостоятелно легло, безплатно облекло, обувки и спални принадлежности по таблици, утвърдени от Министъра на правосъдието.

Съдът приема, че е налице бездействие от страна на длъжностни лица на ответниците, които не са изпълнили задължението си да осигурят на ищеца безплатно облекло, обувки, което произтича от разпоредбата на чл. 31, ал.1,б.“в“ от ЗИН(отм), но действаща разпоредба през искивия период от време 17.06.1994г. до 31.05.2009г. Съгласно тази разпоредба лишените от свобода имат право на безплатно облекло, обувки, които ищецът видно от събраните по делото писмени и гласни доказателства не е получавал. В представената за ищеца вещева ведомост № 19 от Затвора-Б., не е отразено ищецът да е получил облекло и обувки за периода от 17.02.2009г. до 14.09.2015г., с изключение на 1бр. летен панталон и 1 бр. лятна куртка. Съгласно Таблица № 1и Таблица № 2, утвърдени от министъра на правосъдието, на лишените от свобода се полагат значителен брой зимни и летни дрехи, обувки, спортни принадлежности, бельо, подробно посочени по списък, каквито ищецът няма доказателства по делото да е получил от администрацията на затворите, където е изтърпявал наказанието“лишаване от свобода“. Освен от цитираната вещева ведомост, фактическото

неизпълнение на посоченото задължение от страна на дл.лица на ответниците се установява и от показанията на разпитаните по делото свидетели по делото В. Д. Н., Х. А. Х. и М. С. М., чиито показания, посочени по-горе, съдът кредитира като обективни и последователни и непротиворечиви с останалите писмени доказателства.

С оглед горното съдът приема, че е налице фактическо бездействие от страна на дл.лица на ответниците, които не са изпълнили произтичащите задължения от чл.31, ал.1,б.“в“ от ЗИН(отм) и чл. 84, ал.2, т.3 от ЗИНЗС да осигурят на ищеца-лишен от свобода безплатно облекло и обувки. В случая бездействието на длъжностните лица на ответниците, се приема от настоящия състав, като нарушение на чл. 3, ал.2 от ЗИНЗС, което е довело до допускане на нехуманно отношение към ищеца, което надхвърля ограниченията и лишенията, които естествено съпровождат изтърпяване на наказанието лишаване от свобода. От доказателствата по делото(свидетелските показания) се установява, че ищецът е преживявал тежко лишаването му от облекло и обувки, от които е имал нужда. От непредоставянето на облекло и обувки, ищецът е преживявал душевни страдания, изразяващи се в отритнатост, отхвърленост, страх, нечовешко отношение и емоционален стрес, свързани и с унижението неговото достойнство.

При така изложеното съдът намира, че претенцията на ищеца за присъждане на обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, вследствие бездействие на органите на администрацията, е доказана. Установено е наличието на трите изискуеми предпоставки за ангажиране отговорността на ответниците по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, а именно: незаконосъобразно бездействие на дл. лица на ответниците, преживени неимуществени вреди и причинна връзка между тях.

За времето от 25.06.2002г. до 13.07.2004г. исковата претенция в размер на 20 000 лв. неимуществени вреди е насочена срещу ГД“ИН“, който не е надлежен ответник, предвид действащия през този период ЗИН(отм.) ДВ бр.25 от 3.04.2009г., в сила от 1.06.2009г. Съгласно разпоредбата на чл. 19а, ал.2 от ЗИН(отм.) ГД“ИН“е административно звено в Министерство на правосъдието, а затворите, поправителните домове и следствените арести са нейно териториални звена(чл.19а, ал.3 от ЗИН(отм.) През този период качеството на юридическо лице има Министерство на правосъдието, а ГД“ИН“ придобива качеството на ЮЛ след приемането на ЗИНЗС от 01.06.2009г. По изложените съображения исковата претенция за периода от време 17.02.2009г. -16.10.2009г. срещу Министерство на правосъдието в размер на 1000(хиляда)лева съдът приема, че е предявена срещу ненадлежен ответник и следва да се отхвърли.

Настоящият състав приема за неоснователно възражението на ответниците, че правото на иск е погасено по давност по чл.110 от ЗЗД, тъй като от писмените и гласни доказателства се установява, че през целия исков период от 17.06.1994г. до 25.12.2012г. не е прекъсвало бездействието на ответниците да осигурят на ищеца безплатно облекло и обувки, в нарушение разпоредбите на чл.31, ал.1, буква „в“ от ЗИН (отм.), ДВ, бр. 25 от 2009г. и чл.84, ал.2, т.3 от ЗИНЗС. Доколкото предмет на иска е обезщетение от

незаконносъобразни действия/ бездействия на административни органи, приложима е общата петгодишна давност по чл. 110 от Закона за задълженията и договорите, като началният момент от който започва да тече давността за предявяване на иска е от момента на преустановяването на незаконните действия или бездействия. В този смисъл е т.4 на Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004г. на ВКС, т.4, съгласно която при незаконни действия или бездействия на административните органи, началният момент на забавата, както и началния момент на погасителната давност за предявяване на иска за обезщетение е от момента на преустановяването им. Съгласно чл. 130, ал.2 от Закона за съдебната власт тълкувателните решения и тълкувателните постановления са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове.

Относно размера на претендираното обезщетение. Съгласно разпоредбата на чл. 52 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), обезщетението за неимуществени вреди се присъжда от съда по справедливост. Неимуществените вреди, изразяващи се в преживени болки, душевни страдания, накърнено достойнство и др. и не могат да бъдат определени с абсолютна точност и не съществува методика за определяне на техния размер. Отчитайки разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, както и общоприетите критерии за справедливост в съдебната практика, а от друга страна вида, характера, интензитета, периода от време през който ищецът е търпял негативните последици от бездействието на длъжностните лица на ответника, настоящият състав приема, че за периода от време 17.06.1994г. до 31.05.2009г. е справедливо Министерство на правосъдието(имащо качеството на ЮЛ), да заплати на ищеца сумата 1900 лв. обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди. За периода от време 16.10.2009г. до 28.12.2012г. следва да бъде осъдена ГД“ИН“-С. да заплати на ищеца обезщетение за неимуществени вреди в размер на 590 лв. В останалата част, за разликата до пълния предявен размер от 70 000 лв., искът следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан.

Относно претендираните разноски. Ищецът е освободен от заплащане на д.т. и не претендира присъждане на разноски. Претенцията на ответниците за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна, доколкото ЗОДОВ до изменението през 2019г., изм. и доп. ДВ. бр.94 от 29 ноември 2019г., което е след приключване на устните състезания по делото, не съдържа изрична уредба, която да предвижда отговорност на ищеца за заплащане на адвокатско възнаграждение на ответника, ако последният е бил защитаван от адвокат или юрисконсулт при отхвърляне пълно или частично на иска/ исковете.

По гореизложените съображения, съдът

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Министерството на правосъдието [населено място] да заплати на Ж. Г. Г. обезщетение за неимуществени вреди, на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ в размер на 1900 лв. (хиляда и деветстотин лева), в резултат на

незаконносъобразно бездействие на негови длъжностни лица да предоставят на ищеца безплатно облекло и обувки за периода 17.06.1994г. – 17.02.2009г., заедно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба-17.03.2016г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието да заплати на Ж. Г. Г., на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ обезщетение за неимуществени вреди в размер на 590 лв. (петстотин и деветдесет лева), в резултат на незаконносъобразно бездействие на негови длъжностни лица да предоставят на ищеца безплатно облекло и обувки за периода от 16.10.2009г. до 28.12.2012г., заедно със законната лихва от датата на предявяване на исковата молба-17.03.2016г. до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск от Ж. Г. Г. срещу Министерството на правосъдието и срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ – Министерство на правосъдието за разликата от присъдените размери до пълния предявен размер на главницата – 70 000 лв. (седемдесет хиляди лева), като недоказан.

ОТХВЪРЛЯ исковата молба на Ж. Г. Г. в частта ѝ, в която за периода 25.06.2002г. до 13.07.2004г. е предявена претенция за 20 000 лв. (двадесет хиляди лева) неимуществени вреди срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“-С., както и в частта, в която е предявен искова претенция в размер на 1000 лв. (хиляда лева) неимуществени вреди срещу Министерството на правосъдието [населено място], за периода от 17.02.2009г. до 16.10.2009г., като предявени срещу ненадлежни ответници.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването пред Тричленен състав на Административен съд София-град.

СЪДИЯ: